

ישא ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבקהילת "מקור חיים" יע"א בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א

להצלחת דן בן חנה וזוג' עכב"ב-לבריאאות שמידה עליונה והרמת קרן המזל וכט"ס לעד אכי"ר

ערש"ק פרשת נח, ל' תשרי תשע"ה **גליון מס' 441**

כווזה של התזולה

פרשה נפלאה לפנינו כמו כל פרשיות התורה הקדושה. אנשי העולם בימי נח הגיעו לשיא השיפלות. חטאים גדולים היו מנת חלקם. האויר היה מורעל בחיידקים רוחניים שהשחיתו אף את בעלי החיים ואף את הצמחים. עוון הגזל חתם את גזר דינם למיתה. במדרש מסופר על התחבולות הרבות שעשו אנשי אותו הדור כדי לגנוב ולגזול. אחת מהתחבולות היתה שהיו לוקחים שמן אפרסמון המדיף ריח טוב למרחוק ומורחים אותו על כותלי בית העשירים. כך הם ידעו באישון לילה ובחשכה עת כולם ישנים היכן ביתו של העשיר כדי לשדוד ממנו כל כספו. ועוד תחבולה עשו. היו מתחברים עם העשירים ועושים עצמם כידידים והיו לוקחים סכום מטבעות ומושחים אותן בשמן האפרסמון. אחר כך היו מבקשים מהעשירים לשמור על המטבעות במקום בטוח במקום בו הם מחזיקים כל אוצרותיהם. בלילה היו באים ומחפשים בבית ועל פי הריח היו יודעים היכן כל אוצרותיו של אותו עשיר... היה צריך לנקות, לטהר את העולם. מבול כבד ירד וכיסה את עין הארץ. "וימח את כל היקום אשר על פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים וימחו מן הארץ. וישאר אך נח ואשר איתו בתיבה". שנה תמימה שטה לה תיבת נח עד שריחם ה' יתברך על נח ועל כל יושבי התיבה ונחה התיבה על הרי אררט. אגב, לפני שנים מספר נמצאה על הרי אררט שרידי תיבה התואמת בדיוק נפלא למידת תיבת נח המוזכרת בפרשתינו. עולם חדש נגלה לנח וליושבי התיבה, עולם מטוהר ונקי מכל רבב. דף חדש נפתח לאנושות ונח מחליט לחנוך את העולם בנטיעת כרם, וכמו שכתוב: "ויחל נח איש האדמה ויטע כרם". אך לא לבדו נטע נח את הכרם. השטן בכבודו ובעצמו בא לעזרת נח ונהיה שותפו לנטיעה. המדרש מספר שבתחילה הביא השטן רחלה אחת ושחט על הגפן. אח"כ הביא אריה ושחטו על אותו גפן. ולבסוף הביא חזיר ושחטו על אותו גפן. מסביר המדרש את מעשיו של השטן שכשאדם שותה כוס יין או משקה משכר, דומה הוא לרחלה - עניו ושפל רוח. וכשהוא שותה כוס נוספת, מיד נעשה גיבור כארי ומתחיל לדבר גדולות ואומר מי כמוני. וכשהוא מוסיף לשתות כוס שלישית ורביעית, מיד הוא נעשה כחזיר שמתלכלך בטיט ורפש... ניסים גדולים וגלויים נעשו בזאת הגפן. באותו היום שנטע הכרם, כבר גדלו הענבים ואף באותו היום שתה יין. היין ששתה נח הביאו לקלקול גדול כמו שאנו קוראים בפרשינו. ואומרים רבותינו זצ"ל שכל התקלה הגדולה קרתה כיון שנח עשה עצמו חולין שהיה לו לעסוק תחילה בנטיעה אחרת, בדבר מרומם אחר. וכותב הספורנו שנח התחיל בפעולה בלתי נאותה ולכן נמשכו מזה מעשים אשר לא יעשו, כי אומנם מעט מן הקלקול בהתחלה, יסובב הרבה ממנו בסוף. ע"כ. וחובה לציין שהטענה על נח היתה לפי מדרגתו העצומה וכמובן שנח נתכוין לשם שמים, רק שנתבע על ענין דק. אומנם למדים אנו הפלא ופלא מהי כוחה של התחלה. כמה מחשבה טובה ובחירה נכונה יכולים להשפיע על ההמשך. ונספר סיפור בענין זה. סיפור נפלא מצאנו בספר "עלינו לשבח" אודות ילד קטן שאסף מדבקות רבנים והדביקם באלבום מיוחד. הוריו של הילד הבחינו שהבן יקיר שלהם השאיר באלבום משבצת אחת ריקה. הם לקחו את האלבום לידיהם וראו שבאותו מקום בו צריכה היה להופיע התמונה, הכניס ילדם פתק קטן ובו המילים שכתב בכתב ידו: "מרדכי, אם תלמד טוב ותעמול בתורה, גם אותך יכניסו לכאן ברבות הימים, ואם לא - תישאר בחוץ!". מחשבות גדולות של ילד קטן בראשית דרכו שצמח ברבות הימים לאחד ממרביצי התורה הגדולים, הוא הגאון רבי מרדכי גיפטר זצ"ל, ראש ישיבת טלז באמריקה. ננצל את ההתחלות ונזכה לישועות!

לשם שמים!

הנה בפרשתינו קוראים אנו שנח נצטווה להכניס מן הבהמה הטהורה שבעה שבעה, ופירש"י כדי שיקריב מהם קורבן בצאתו. והכלי יקר כתב דאין טעם זה מספיק, שהרי לא כל הטהורים ראויים להקרבה כצבי ואיל, ולא כל עוף טהור ראוי להקרבה וכו', אלא עיקר הטעם הוא לפי שהם טהורים על כן אוכלים מהם הרבה, לפיכך הם צריכים לרבות ולפרות ביותר עבור שומרי התורה. ושאל האדמו"ר הקדוש מנדבורנא רבי יעקב ישכר בער זצ"ל בספרו "באר יעקב": מדוע צויה ה' יתברך את נח שיכניס לתיבה מן הבהמה אשר לא טהורה היא, דבשלמא מן הבהמות הטהורות יש צורך לעולם וכמבואר, אלא הבהמות אשר אינן טהורות, לאיזה צורך הכניס מהן כלל? ותירץ אותו גדול וקדוש שהנה כלל גדול בתורה ובעבודת הבורא, שיהא האדם מכוין בכל עסק התורה והמצוות לשם שמים בלתי לה' לבדו, בלא שום פניה אחרת, והוא עיקר העבודה ובכך תלוי חשיבותה. ועל פי זה יש לבאר הטעם שנצטווה נח להכניס לתיבה גם מן הבהמות אשר לא טהורות, כי הנה אמרו רז"ל שנח עמל בתיבה ביגיעה עצומה בעיסוקו עם החיות והבהמות כדאיתא במדרש תנחומא: "יש בהמה שהיא אוכלת בשעה אחת ביום ויש בשתיים ויש בשלוש ויש בשלוש בלילה ויש באמצעו ויש בקרות הגבר. אמרו רבותינו יב' חודש שהיה נח בתיבה לא ראה שינה לא ביום ולא בלילה שהיה עוסק וזן הבריות שעמיו". למדנו מזה כמה עמל וטורח ומסירות נפש היו לנח, כדי לקיים ציווי ה' יתברך, והנה אם היה הקב"ה מצווהו להכניס רק מן הבהמות הטהורות, היה מקום לבעלי הדין לחלוק ולומר שכל יגיעו ועמלו של נח לא היה אלא לטובתו ולצורך עצמו, כדי שאחר המבול יהיה לו בשר לאכול ויוכל גם להקריב קורבנות. אומנם ה' יתברך היודע מחשבות ובוהן לבבות, ידע כי נח מתכוין באמת לשם שמים בלי שום פניה ונגיעה עצמית, ולפיכך צויה את נח להכניס גם מן בעלי החיות שאינם טהורים, ונח אכן נתעסק והתייגע אף עמוס, ובוהו הוכח הדבר ונתגלה לעין כל שכל כוונתו היתה לשם שמים לקיים ציווי הבורא יתברך! ראויים הדברים ויפים למי שאמרו, הי רצון שנזכה לדבוק בדרך הסלולה שהתנו לנו צדיקים וחסידים וכל מעשינו יהיו לשם שמים!

זמני כניסת השבת ויציאת השבת

	כניסת שבת	יציאת שבת	רבנו תם
ת"א	17:36	18:35	19:09
י-ם	17:22	18:33	19:14
חיפה	17:27	18:33	19:11
ב"ש	17:42	18:35	19:14

הפטרת השבוע: השמים כסאי

מיטעמים לשבת

"ואתה קוץ לך מכל מאכל אשר יאכל... והיה לך ולהם לאוכלה" (ו,כא)

המילים: "אשר יאכל" לכאורה מיותרים הם, וכן, היכן יכול היה נח לשים מלאי ענקי כזה של מזון, עבור כל האדם, הבהמה, החיה והעוף אשר בתיבה, למשך שנה? ברם, תירץ הגר"א מוילנא ז"ל, דרשו חכמינו ז"ל: מכל האוכל אשר יאכל - אוכל שאתה יכול לאוכלו בבת אחת ואיזהו זה כביצת התרנגולת" (יומא פ'). נמצאנו למדים שהמילה "יאכל" באה להורות על שיעור של כביצה, שאפשר לבלועו בבת אחת. פירוש הדבר, שציוה השם יתברך על נח להכין רק שיעור של ביצה לכל סעודה, כפי "אשר יאכל", והוא נתן את הברכה בשיעור זה שיהא בו כדי שביעה. ולכן מסיים הפסוק: "והיה לך ולהם לאוכלה" - הגם שלא תכניס עמך אלא כשיעור של "אשר יאכל", בכל זאת יהיה לך שיעור זה לשובע.

(מעינה של תורה)

"ויבא נֹזוּ וּבָנָיו... אֶל הַתֵּיבָה מִפְּנֵי מַי הַמַּבּוּל" (ז,יז)

כיצד יתכן לומר על נח, אשר אמרה עליו התורה "צדיק תמים", כי לא היה מאמין שלם? אלא אמר ה"ק מהר" מוורקה ז"ל: עד הרגע האחרון היה נח מאמין ומקווה, כי בני האדם ישוּבו בתשובה ותתבטל גזירת המבול, וכך הוא פשוטו של הענין: "נח מקטני אמנה היה מאמין" - אפילו בקטני האמנה היה תולה אמונתו ותקוותו שבכל רגע עלולים הם לחזור בתשובה, ולפיכך "ואינו מאמין שיבוא המבול" - שכן תשובתם של אלה עשויה לבטל את הגזירה... (מעיינה של תורה)

"עַד יְבוֹשֶׁת הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ" (ז,יח)

חז"ל אמרו שנח לא רצה להכניס את העורב לתיבה. אמר לו הקדוש ברוך הוא לקבלו, שעתיד להיות בו צורך. שאל נח: אימתי? אמר לו הקדוש ברוך הוא: "עד יבושת המים מעל הארץ", עתיד צדיק אחד (הוא אליהו הנביא) לעמוד ולייבש את העולם (כאשר גזר שלא ירד מטר, והוצרך לברוח ולהתחבא בנחל כרית)

ואני מצריכו לו (שהוא ניזון ע"י העורבים, ככתוב: "והעורבים מביאים לו לחם ובשר"). וכבר אמרו רבותינו, שאם בשביל כמה עורבים שעתידים לפרנס את הצדיק, הציל הקדוש ברוך הוא את כל מין העורבים לדורותיו - מיליארדים במהלך הדורות! - על אחת כמה וכמה שהוא מרחם עלינו בשביל המצוות המעטות שאנו מקיימים! והרב "צורר המור" זצ"ל מצא לדברי המדרש רמז בפסוק, הרומז לכך שהוא נסוב על אליהו הנביא, התשבי זכור לטוב: שכן "בשבת" בהיפוך אותיות, הוא "תשבי"!

(מעין השבוע)

"נֹזוּ אִישׁ צְדִיק תָּמִים הִיָּה בְּדוֹרוֹתָיו" (ט,ו)

בגמרא אמרו: "תמים בדרכיו, צדיק במעשיו". ופירש רש"י: "תמים בדרכיו - עניו ושפל רוח". וכתב גאון עוזנו מרן החיד"א זצ"ל שהוא רמוז בפסוק "ונח מצא חן בעיני ה'", מצא בגימטריא ענוה. ולפיכך הוצרך הקדוש ברוך הוא לומר לו "כי אותך ראיתי צדיק בפני הדור הזה", כי בענוותנותו לא החזיק עצמו כצדיק כל עיקר... (מעין השבוע)

מוקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

מרת פריחה אמסלם עליה השלום סיפרה לרבי אברהם אבוחצירא זצ"ל מעשה שארע בה עצמה. בצעירותה היתה משרתת בבית הצדיק רבינו אביר יעקב אבוחצירא זצ"ל, ועשתה מלאכתה נאמנה. פעם ביקשה מרבי מסעוד, בן הצדיק, שיביא אותה בפני הרב שיברכנה. נענה לה, ואמר לאביו שראויה היא לברכה כי עובדת היא במסירות רבה. אמר לה הצדיק: "הי רצון שמאור עייניך לא יעזבך עד יום מותך". עברו שנים, הצדיק נפטר, אף בנו, ונכדו רבינו הבבא סאלי זצ"ל המשיך את מורשתו. מרת פריחה זכתה לזיקנה ושיבה, ועיניה כהו מרוב ימים. באה אצל הבבא סאלי זצ"ל ושאלה היכן הבטחתו של זקנו הקדוש שמאור עיניה לא יעזבנה. אמר לה: "הלילה, לפני שתדמי, בקשי מזקני שיבוא אליך בחלום. כשיבוא, תשאל אותו שאלה זו". עשתה כן, ורבינו האביר יעקב הופיע בחלומה ושאל לרצונה. כשהזכירה את ההבטחה, אמר לה: "על זאת - אל תדאגי. הנה כרגע ארפאך!". העביר ידו על עיניה ואמר: "הנה, את בריאה!". פקחה מרת פריחה את עיניה - והחלום נגזר באחת, וסביבה חושך ואפילה. גישה דרכה והדליקה את המנורה - והנה היא רואה, רואה הכל, בחדות ובבהירות! מיד הלכה אצל הבבא סאלי וסיפרה לו על החלום ותוצאותיו. שמח רבינו הבבא סאלי ואמר: "אם צדיקים מאמתים כך את הבטחותיהם - כמה יש לנו לצפות להתגשמות הבטחותיו הנפלאות של הבורא יתברך לכל הטובות והברכות בגאולה הקרובה".

(מעין השבוע)

והייתם לי סגולה

חולה - סגולה לחולה להקימו מחוליו, שיקבל על עצמו לעשות דבר מצוה שלא היה נוהג בו ושאינו מחוייב בו מצד הדין.

חולה - סגולה לחולה להתרפא ממחלתו ללמוד סימן אחד מספר שאלות ותשובות "נודה ביהודה" שחיבר הגאון רבי יחזקאל לנדא זצ"ל.

(סגולות רבותינו)

מדברי ראש הישיבה הרב"ג ר' יוסף מוֹגֵרְבִי שליט"א

זינוך הבנים

המלמד וההורים

כתב בספר "שבט מוסר" (פרק יז) בזו הלשון: "עוד מנהג רע בעת שמוליכים הקטן לבית המדרש, שמצווים למלמד בפני הקטן שלא יכו אותו, והקטן שומע שאין לרבו להכותו אז הוא מוסיף זדון".

על אף הנאמר לעיל שיש תמיד להצדיק את המלמד, מכל מקום אם רואה האב ומבין ובטוח שהילד צודק, אל לו לשבור את הילד, ולהטיח בו האשמות שאינו מוצלח וכו', אלא יאמר לו שאומנם יתכן שהילד צודק, אבל אסור לזלזל במלמד, כי יתכן שלא התכוין להרע עימו, וסוף סוף כל אדם טועה, ולא עשה זאת בכוונה תחילה, ובכך יעקור את הטינה שיש בלב הילד כלפי המלמד, והכלל על מקומו יבוא בשלום. וכמו כן חייבים המלמדים לחנך את הילדים לקיים מצות "כיבוד אב ואם" ולהשתמש בכל האמצעים שבידם, כדי להעמיק את רגשי האהבה של תלמידיהם כלפי ההורים.

ומסופר על ה"חזון איש" זצוק"ל, שפעם שאלו מורה: כיצד יתנהג ביחס לתלמיד בכיתתו, שהוריו מחללים שבת? השיב לו ה"חזון איש" בסגנון כללי: לעולם אין לבזות הורים בעיני ילדם.

וזו הדרך האמיתית שההורים יכבדו את המלמד בעיני הילד והמלמד יכבד את ההורים, ובאופן כזה ניצור אצל הילד קו בריא לגדול בתורה וביראת שמים טהורה לשמחת כולנו, וה' יעזרנו.

שלום בית

איך אזכה לאהבת כלתי

מעשה שהיה ברבנית נכבדת בעלת דעה והשכל - אשר התאלמנה מבעלה, הגאון והצדיק - איש ירושלים. ויבואו כל בניה וכלותיה לשדלה ולחלות פניה שתבוא לשכון בביתם, וכל אחד ואחד מהם "נלחם" בטענות כדי שתבוא אליו - ורצונם וחשקם גדול ונאמן. ומדוע זכתה ליחס זה? - עמד בנה - שהינו גדול דעה - וגילה את סוד הדבר: "אמי שתחיה" - שח הבן - מעולם לא באה לבקר בבית הבן, או הבת, מבלי שהיו ידיה מלאות שי ודורון, לכל אחד ואחד מבני המשפחה. גם פקחה עיניה ושמה לב, מה כל אחד מבני הבית מחבב, או איזה דבר דרוש לפלוני ולאלמוני. וכן היה דרכה בקודש לדאוג מרחוק על צרכי בניה ובנותיה - כלותיה וחתניה, אם לחיזוק הבריאות, אם לעזרה, אם במאכל או בממון. כללו של דבר: לעולם נתנה ונתנה, ולא חשבה: מה יתנו לי? - כדרך בני אדם קטני הדעת המהרהרים על "מה יצא לי מזה"? אלא כל כולה היה נתון כיצד להיטיב לשמח לבב בנה וכלתה, בתה וחתנה". כך היה בנה - הגדול בתורה - עומד ומגלה, מהנהגות אימו הרבנית. והנה עודנו עומד ומדבר עימנו, שב וחזר וגילה עוד פרטים מהנהגות אימו הדגולה. דוגמא לדבר: כל מי שהיה בא לבקר בביתה, לא היה יוצא בידים ריקות, זה במאכל טעים וזה בפרי טעים, ויש שקיבל הבן או הנכד גם מעות בעל כורחו כמענק. כך שביקור אצל האמא - הסבתא - היה לחוויה נעימה לכל בני המשפחה, ולמאורע המעורר קירבה אהבה ורעות, ואפילו גם רצון לחזור שנית ולבקרה. כללו של דבר - סיכם הבן את שיחתו: לעולם השפיעו הורי על בניהם - כלותיהם - טוב וחסד, מבלי שום מחשבה של "מה יהא שכרנו?" ועל כן זכתה "החמה הגדולה" לקצור את "פרי עמלה" בראותה עד כמה גדלה חיבתם אליה.

הדברים ברורים שכאשר החותנת דואגת (בקול רם ולא בסתר) לכלתה ומרבה בטובתה, משבחת את בישוליה ומעריכה את מתנותיה, הרי שהדבר מקרב ומוסיף אהבה, ובודאי שהדברים יפעלו את שלהם להרבות את הקשר הטוב ובזה הריוח גדול כאשר עינינו ראו ואוזנינו שמעו, ולא מאוחר להתחיל לנסות מעכשיו...

אמרי שפך

רה"ק רבי יצחק בלזר אומר: רבי חיים מולוז'ין היה אומר בזמנו: אומר "היצר" דברו אודותי, ובלבד שתבטלו מלימודה של תורה. בימינו הוא אומר: לימדו לימדו ובלבד שלא תדברו אודותי.

רה"ק רבי אריה ליב משיפאלי אומר: בכל דור ודור יש להלחם נגד יצר הרע באמצעים חדשים, כי הישנים כבר מוכרים לו וכבר הסתגל אליהם.

רה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין אומר: עיקר מלחמת האדם עם יצרו בדמיונות והרהורים שבלב והמוח.

רה"ק רבי משה חיים לוצטו אומר: מתחבולות היצר ועורמתו: להכביד עבודתו בתמידות על ליבות בני אדם עד שלא ישאר להם רוח להתבונן ולהסתכל באיזה דרך הם הולכים. (פתגמים נבחרים)

על כן יאמרו המושלים - משל וזמשל

הבה נתבונן יפה בדבר, ונראה כי כל עיקר כונתנו בתפילה אינה אלא בשעה שאנו באים לעניינים גשמיים, לעסקי מזונות ופרנסה. כאן אנו שופכים דמעות ומכונים ליבנו לתפילה באמת ובתמים. ברם בתפילות על עניינים אחרים כגון תשובה, בינה ודעת, אהבת תורה וכיוצא באלה דברים רוחניים - כאן רק יחיד סגולה בקשתם יוצאת מעומקא דלבא, בדמעות ובכבי. הרי שאין אנו דומים אלא לאותו איש צבא שוטה. פעם אחת נזדמן ובא קיסר המדינה לאחד מקרטקטיני הצבא. עמדו החיילים מסודרים בשורה, כנהוג, והקיסר עבר ביניהם והתבונן בהם ובעמידתם. אין צורך לומר, שכולם השתדלו והתאמצו להראות יפה, כדי שימצאו חן בעיני הקיסר, ואומנם נהנה הקיסר ממראיהם ואמר להם: "כולכם מצאתם חן בעיני והפקתם רצון ממני. יאמר נא לי, אפוא, כל אחד מכם מהו בקשתו ותעשי". קפץ ויצא חייל אחד שוטה ואמר לקיסר: "אדוני המלך! בקשה לי אליך". "בקשתך מהי?", שאל המלך. "בקשתך שתצווה לתת לי את מנת מזונותי דבר יום ביומי". לגלגו עליו חבריו: "שוטה שבעולם! כלום בשביל כך כדאי לך לבוא ולהטריח את הקיסר בבקשתך? ממילא אם אתה עושה את עבודת הצבא באמונה, ניתנת לך מנת מזונותיך כסידרה ובזמנה, ואף תלבושתך וכל צרכיך האחרים ינתנים לך מקופת המדינה כמו כל שאר החיילים המשרתים בצבא המלך. הרי שטות היא לבקש מאת המלך בקשה כזאת. בשעה שעלה רצון מלפניו לגמול עמך חסד מיוחד". ממש כך נוהגים גם אנחנו. אין אנו מבינים, כי כל עיקר בקשתנו צריכה להיות שנהיה יהודים טובים. כי אנו חייבים להתפלל ולבקש שיעתא דשמיא, שנוכל להיות חיילים נאמנים המשרתים אותו יתברך באהבה ובמסירות, ואז הרי נהיה ממילא זכאים לקבל את מזונותינו, מלבושנו וכל מחסורינו מ"קופת המדינה", בתורת אנשי צבא של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.

(משלי החפץ חיים)

מעשה בבשם, שכל ימיו לא עסק אלא במסחר זה, מסחר הבשמים, ועל ידו, בסמוך לחנותו ממש, נמצאה חנותו של בורסקי. כניסה לחנותו של הבורסקי לשם שיחה של שניים, כנהוג בין בעלי בתי עסק סמוכים זה לזה - דבר כזה אף לא העלה הבשם על דעתו, מפני הריח הרע של העורות היה סולד אפילו מרחוק. יתרה מזו - בליבו שמר טינה לבורסקי, על אשר העז לפתוח את חנותו דוקא בסמוך לחנות שלו, שכן הריח הקשה של העורות הרגיזו ביותר, ונפשו היפה לא היה סובלתו בשום פנים. לימים נהפך הגלגל על אותו הבשם, הוא ירד מנכסיו והוכרח לסגור את עסקו. היה הולך ומבקש מקור אחר לפרנסתו, ולא עלה בידו למצוא. בא זה הבורסקי והציע לו לעשות עימו שותפות בעסק העורות. בהתחלה לא רצה הבשם אף לשמוע על כך. הרי אפילו מרחוק אין הוא סובל את ריח העורות, על אחת כמה וכמה שלא יוכל לשבת בתוך החנות עצמה. ברם מצבו נעשה קשה מיום ליום, ולבסוף היו אנשי ביתו צפויים לחרפת רעב ממש. שוב לא היה ברירה בידו, והסכים להצעת הבורסקי. ביום הראשון מוכרח היה לסתום בידו את חוטמו, והישיבה בבית העסק היתה כרוכה בעיסורים ממש. בקושי החזיק מעמד עד סופו של היום. למחרת לא היו העיניים קשים כל כך, ובמשך הזמן היה מתרגל והולך לריח העורות, עד כי שכן לגמרי את סלידתו הראשונה, והיה יושב בבית המסחר ומתנהג כאילו בורסקי היה כל ימיו. זו כוונת הכתוב: "לא תטמאו בהם ונטמתם בם" (ויקרא יא, מג), אל תנסו כלל, חס וחלילה, לטמא את עצמכם בנבלות וטרפות. בפעם הראשונה, אומנם, קשה יהיה עליכם הדבר, כפי שאנו רואים באמת יהודים הרחוקים מהתורה והמצוות, לא עלינו, שהרופאים מצויים עליהם לאכול מאכלות אסורות - כמה קשה עליהם הדבר עד להקאה ממש. ברם מי שניסה פעם ופעמיים ושלוש - הרחיקו מתרגל לדבר, עד שהוא מגיע ל"ונטמתם בם" כלומר, שוקעים הם בטומאה, ואפילו אינכם מרגישים בכך.

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

- ✓ דבר שבישלו גוי, אפילו בישלו בבית ישראל ובכלי של ישראל אסור חכמינו משום חתנות, כלומר כדי למנוע ידיות בין יהודי לגוי שלא יבוא לנישואי תערובת, וטעם נוסף - שמא יתרגל היהודי לאכול מתבשיל הגוי ויאכילהו הגוי דבר טמא.
- ✓ לא אסרו בישולי גוים אלא אם כן נתקיימו שני תנאים. תנאי ראשון - שהמאכל שבישלו הגוי אינו נאכל כמות שהוא חי. (שאם נאכל חי, אין קירוב דעת שהרי לא חידש הגוי בבישולו כלל). תנאי שני - שיהיה אותו המאכל ראוי לעלות על שולחן מלכים ולפת בו את הפת (ליפתן הכוונה מה שנאכל עם לחם). או לפרפרת (קניוח הסעודה). ה"טעם - מפני שיעקר הגזירה הוא משום חתנות, ודבר שאינו חשוב כל כך, אין אדם מומין את חבריו עליו, ואין חשש שיבואו לידי חתנות. וגם אין כאן רגילות כדי שנגזור שמא יאכילהו דבר טמא.
- ✓ אין היסק התנור מועיל אלא בפת, מפני שאין רוב הציבור יכול לעמוד בגזירה זו, כי הוא חיי הנפש. אבל בשאר תבשילים אין היסק התנור ולא הדלקת האש מעלה ומורידה, אלא ההנחה דוקא בתנור במקום שראוי להתבשל, לפיכך הרוצה לבשל תבשיל בתנור של גוי, צריך שיתן הישראל את התבשיל לתוך התנור למקום שראוי להתבשל בו. וכל זה לדעת מרן השולחן ערוך שהספרדים נוהגים כמותו, אבל לדעת הרמ"א שאשכנזים נוהגים כמותו, מועיל הדלקת האש או חיתוי בגחלים לענין בישול, כשם שמועיל לענין אפיית פת. ומכל מקום כתבו האחרונים שזו קולא גדולה, ואין להתיר אלא בבית ישראל, אבל בבית הגוי אין להתיר (אפילו לאשכנזים) אלא אם כן הישראל יניח הקדירה על האש.
- ✓ אף על פי שנאמר לעיל (בסעיף הקודם) שלא מועיל הדלקת האש למנהג הספרדים, מכל מקום בתי מלון ומסעדות שיש להם משגיח מטעם אחד ה"בדצ"ים הטובים, והטבח הוא גוי, והסקת האש של תנורי הבישול והאפייה נעשית על ידי ישראל, יש להתיר גם לספרדים ולבני עדות המזרח להתארח ולאכול בבתי מלון ומסעדות אלה, כיון שיש בהם כמה נימוקים להקל. (ואם כיבו את האש, צריך להיזהר שיהודי יחזור וידליקנה). והמחמיר על עצמו - תבוא עליו ברכה.
- ✓ איסור בישולי גוים הוא דוקא אם כל הבישול נעשה על ידי גוי, אבל אם בישול ישראל בין בתחלה בין בסוף - מותר, לפיכך אם הניח הגוי בשר או קדיחה על גבי האש, והפך ישראל בבשר והגיס בקדירה, או שהגיס ישראל וגמר הגוי, הרי זה מותר.
- ✓ איסור בישולי גוים שייך רק בכלי ראשון, אבל בכלי שני אין איסור בישולי גוים.
- ✓ מאכל שכבר נתבשל על ידי ישראל ונתקרר, אפילו אם אי אפשר

(הבית היהודי)

העלון לעילוי נשמתו הטהורה

של צדיק רב א"י גאון, תנא דאורייתא, בקיא בחדרי תורה, אביר הרועים, עמוד ההלכה, משנתו ברורה וערוכה, שמייה דמריה עליו, גאון ישראל, רב פעלים מקבצאל, תורה ומדות קשורים ככותרת, מופת הדור והדרו, עין ישראל, והוא בימינו כשמואל, סיני ועוקר הרים, נודע לתהילה בשערים, נהירין לו שבילי תלמודא כשבילי מתא, כרסו מלאה משופרי דשופרי, מתניתין אגדה וספרי, שו"ע וארבעה טורי, נחל נובע מקור חכמה, מוציא לאור תעלומה, תורתו יוצאת בהינומה, עיניו כיונים על אפיקי התלמוד והפוסקים, מים עמוקים, כי ממנו ישקו העדרים, באר מים חיים, חכמה ומוסר, חוק ומשפט ומישרים פסקיו מאירים בארץ ולדרים, מקים עולה של תורה ותשובה, מנהיג היהדות החרדית הספרדית

מזן רבינו עובדיה יוסף זצוקללה"ה ז"ע

אשר עמד לימין מו"ר עטרת ראשנו ראש הישיבה שליט"א, מבחרותו ועד להקמת קהילתנו, תמך ועודד בימין צדקו בכל הנעשה בחצרות קודשינו. זכותו הגדולה תעמוד לכלל ישראל להישע ברוחניות ובגשמיות ולראות בביאת גואל צדק במהרה בימינו, אכ"ר.